

raåriga ekarna kastade en så mörk skugga, att månstrålarna inte kunde tränga genom den.

De gingo allt längre in i mörkret. Plötsligt tryckte Medea Jasons hand, som hon hållit i sin för att vägleda honom.

— Titta dit bort, viskade hon. Ser du det?

Ett sken syntes mellan ekarna, ej likt månens utan snarare likt den nedgående solens glans. Det kom från ett föremål, som tycktes vara upphängt litet längre in i lunden på manshöjd från marken.

— Vad är det? frågade Jason.

— Har du verkligen färdats så långt för att söka det, utbrast Medea, och känner inte igen belöningen för alla dina vedermödor? Det glänser ju mitt för dina ögon! Det är det Gyllene Skinet.

Jason gick ännu några steg, så stannade han och stirrade framför sig. O, så härligt det var! Glänsande av sitt eget underbara ljus, som så många hjältar längtat att få skåda men dött antingen under färdens faror eller för de eldsprutande tjurarnas andedräkt.